

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ
Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ
ΧΟΡΟΣ
της
Σαβώμης

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελούδη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2005, 2014
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Allan Jenkins/Trevillon Images/UK
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2014

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις ΜΙΝΩΑΣ, 2005
Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.,
Ιανουάριος 2014, 7.000 αντίτυπα

ISBN 978-618-01-0474-5

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ
ΧΟΡΟΣ

της

Σαηλώμης

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Για ενηλίκους

Μην πιστεύεις στην αλήθεια, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2007
Βαθύ Γαλάζιο, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2008
Νομίζεις ότι τελείωσε; Κάνεις λάθος, Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2009

**Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν
επίσης τα βιβλία της για παιδιά:**

Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί, 2008
Εγώ είμαι η αρχηγός, 2008
Ένα καινούριο ζώακι, 2008
Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010
Η Ντανιέλα λέει όχι!, 2010
Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010
Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο παστίτσιο, 2010
Ένα θαύμα για την Αλίκη, 2010
Η Μαγισσούλα των Χριστουγέννων, 2011
Ένα αδελφάκι για τη Θαλασσένια, 2012
Ο Αϊ-Βασίλης και η μικρή γοργόνα, 2012
Είμαι θυμωμένη!, 2013
Ο Μπουμπριαλαλί με το κόκκινο λειρί, 2013

**Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν
επίσης τα βιβλία της για ενηλίκους:**

Επάγγελμα γονέας; Πανεύκολο!, 2010
Αγαπώ θα πει χάνομαι, 2010
Κόκκινο κοράλλι, 2011
Μικροί άγγελοι, 2012
Αρωμα βανίλιας, 2013

Υπό έκδοση:

Δίδυμα φεγγάρια

Στην Έλλη μου...

Σαλώμη

*Του φεγγαριού το ασήμι
πάνω στο καλντερίμι
απλώθηκε
κι η Άννα το αγρόμι
στον Φώτη το ταξίμι
σηκώθηκε.*

*Να βγει και να χορέψει
τους άντρες να μαγέψει
μες στη γιορτή.
Και την καρδιά του Φώτη
θα τηνε κάψει πρώτη
σαν το χαρτί.*

*Αν έκλαψε η Σαλώμη
στον πάθους τη συγγώμη
θα λυτρωθεί,
μα το βαρύ της στέμμα
ρουμπίνι με το αίμα
θα μπερδευτεί.*

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΤΩΝ ΑΝΩΓΕΙΩΝ

Χορεύοντας με τη Σαλώμη

Έγραφα, έγγραφα από μικρούλα.

Μέσα στο μυαλό μου πρώτα και μετά, καθώς περνούσαν τα χρόνια, μετέφερα τις σκέψεις και τα συναισθήματά μου στο χαρτί. Αρχισα να γράφω με το μολύβι. Μετά με το σιλό, μετά στο κομπιούτερ...

Δε με ένοιαζε με τι. Το μόνο που ήθελα από τότε που γνώρισα τον εαυτό μου ήταν να γράφω.

Έγραφα, έσβηνα, μετά ξανάγραφα και πετούσα από τη χαρά και τον ενθουσιασμό μου όταν ολοκλήρωνα κάτι, κάτι που απηχούσε αυτό που ένιωθα.

Έπαιζα χρόνια ολόκληρα με τις λέξεις, γινόμουν ένα μαζί τους, ζούσα χίλιες δυο ζωές, μέχρι που ολοκλήρωσα το πρώτο μου μυθιστόρημα.

Τίτλος του: «Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης».

Κι όταν το διάβασαν κι όταν τους άρεσε και μου πρότειναν να το τυπώσουν, δίσταζα να το παραδώσω για έκδοση.

Δίσταζα γιατί τώρα δε θα το διάβαζα μόνο εγώ ξανά και ξανά, δε θα ζούσα μόνο εγώ τις περιπέτειες των ηρώων του, δε θα ταντιζόμουν μαζί τους, δε θα προσπαθούσα να καταλάβω τις πράξεις τους. Θα το έκαναν κι άλλοι.

Οι αναγνώστες μου.

Δεν ήξερα όμως τότε, δεν μπορούσα να φανταστώ τη μαγική σχέση που υπάρχει ανάμεσα σε έναν συγγραφέα και στους ανα-

γνώστες του. Δεν μπορούσα ούτε να διανοηθώ την πολύτιμη εκείνη σχέση, που χρόνια τώρα αποτελεί την ίδια μου την ανάσα.

Δε σας το έχω αποκαλύψει ποτέ. Όμως εσείς, όλοι όσοι διαβάσετε τα μυθιστορήματά μου, είσαστε η κινητήριοις δύναμή μου, εσείς είσαστε το μελάνι της γραφής μου. Όλα αυτά δεν τα ήξερα όταν τελικά κατανίκησα τους δισταγμούς μου και παρέδωσα για έκδοση το πρώτο μου μυθιστόρημα.

Κι ύστερα πέρασαν τα χρόνια, μεσολάβησαν κι άλλα μυθιστορήματα. Κι ύστερα στάθηκα απίστευτα τυχερή, γιατί κατάφερα με το έργο μου να ανήκω κι εγώ ανάμεσα στους συγγραφείς των εκδόσεων Ψυχογιός. Είναι από τους λίγους εκδοτικούς οίκους στην Ελλάδα που σέβονται πραγματικά τους αναγνώστες τους, όσο και τους συγγραφείς τους. Μέσα σε αυτή την εκδοτική οικογένεια ένιωσα ασφάλεια, θαλπωρή, ενθάρρυνση. Συναισθήματα πολύτιμα για κάθε άνθρωπο, για κάθε συγγραφέα. Για μένα τουλάχιστον αντιπροσωπεύουν κομμάτια ευτυχίας. Κοντά τους αισθάνθηκα έτοιμη να γράψω θέτοντας κάποιους στόχους.

Έγραφα πρώτα απ' όλα για την αγάπη. Που είναι ο ένας και μοναδικός δρόμος της ζωής, που είναι ο λόγος για τον οποίο ήρθαμε σε αυτή τη γη. Κι έτσι γεννήθηκε το «Αγαλώ θα πει χάνομαι».

Και μετά, με στόχο την αλήθεια, δημιούργησα το «Κόκκινο Κοράλλι».

Οι «Μικροί Άγγελοι» ζωντάνεψαν την προσφορά και την αναζήτηση της ευτυχίας.

Το «Άρωμα Βανίλιας» ταξίδεψε στον ίδιο τον εαυτό κάθε γυναίκας, αναζήτησε το μοναδικό της άρωμα.

Τώρα πια έχουμε γίνει πιστοί φίλοι. Εσείς, οι αναγνώστες και οι αναγνώστριές μου, αποτελείτε αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής μου. Τα λόγια σας, τα σχόλιά σας, το κουράγιο, η ενθάρρυνση και η δύναμη που μου χαρίζετε με βοηθούν να γράφω συνέχεια.

Εσείς μου δώσατε την ιδέα να επανακυκλοφορήσει το πρώτο μου μυθιστόρημα, εσείς το ζητήσατε και οι εκδόσεις Ψυχογιός δε θέλησαν να σας χαλάσουν το χατίρι.

Τις ευχαριστώ μέσα από την καρδιά μου.

Κι έτσι η Έλλη, η Ναταλία, η Δήμητρα, ο Δημήτρης, ο Νικόλας κι όλα τα πρόσωπα που χορεύουν στον ρυθμό της Σαλώμης πήραν και πάλι τον δρόμο του τυπογραφείου, είναι και πάλι κοντά σας, για να ζωντανέψουν τις ιστορίες της ζωής τους.

Διάβασα ξανά και ξανά το πρώτο μου μυθιστόρημα.

Με λαχτάρα.

Το φρόντισα όπως φροντίζει κανείς τα μικρά παιδιά.

Με τρυφερότητα. Με ενδιαφέρον.

Το κανάκεψα...

Προσπάθησα να μην τροποποιήσω τίποτα και ταυτόχρονα να διορθώσω ό,τι έχει αλλάξει στη ροή του ύφους μου ως συγγραφέα.

Δεν πείραξα την υπόθεση της ιστορίας.

Δεν προσέθεσα τίποτα. Δε θα ήταν σωστό.

Του χάρισα μόνο μια πιο έμπειρη ματιά, ένα τρυφερό χάδι.

Νομίζω πως το χρειαζόταν. Κάθε μικρό παιδί έχει ανάγκη το χάδι μας.

Με συγκίνησε αυτό που έκανα. Βούτηξα και πάλι μια δεκαετία σχεδόν πίσω, τότε που έγραψα το βιβλίο.

Με συγκίνησε αυτό που έκανα. Γιατί κατάλαβα πως δεν έχω χάσει ακόμα την εμπιστοσύνη μου στους ανθρώπους, από την πρώτη εκείνη στιγμή, τη στιγμή που έκανα τα πρώτα δειλά βήματά μου στη λογοτεχνία ενηλίκων.

Ένιωσα χαρούμενη, συνειδητοποιώντας πως γράφω ακόμα βουτώντας στα βαθιά. Αδιαφορώντας αν υπάρχει ή όχι νερό στην πισίνα της φαντασίας μου. Κατάλαβα πως γράφω ακόμα βουτώντας στον ψυχισμό των ηρώων μου, αναλύοντας τα παιδικά τους χρόνια, πάνω στα οποία στηρίζεται ο χαρακτήρας του καθενός. Τα πολύτιμα εκείνα χρόνια που έχουν τόσο μεγάλη σημασία για όλη την υπόλοιπη ζωή μας.

Είναι τόσο έντονοι οι χαρακτήρες σε αυτό το μυθιστόρημα. Υπάρχουν τόσο πολλές ανατροπές. Και μια νοσταλγία για την Ελλάδα εκείνη που ζούσε κάποτε στον μικρόκοσμο ενός ταπεινού

χωριού, που μεγάλωνε και θέριευε, αναζητώντας την ταυτότητά της.

Υπάρχει και το συμφέρον. Που δυστυχώς ζει και αναπνέει ακόμα ανάμεσά μας, που δεν το μέλει ακόμα κι αν καταστρέφει ζωές.

Υπάρχει η αγάπη της μάνας. Την υμνεί αυτό το βιβλίο.

Υπάρχει ο έρωτας. Παντού και πάντα υπάρχει ο έρωτας όταν γράφω. Σε κάθε βλέμμα, σε κάθε κίνηση, σε κάθε ανάσα των ηρώων μου. Στο ελαφρύ αεράκι που χαϊδεύει ένα ταπεινό αγριολούλουδο. Στην ανατριχίλα της απέραντης γαλάζιας θάλασσας της πατρίδας μας, στο διάφανο γαλάζιο του νερού που απλώνεται νωχελικά στην αμμουδιά.

Γιατί ο έρωτας αντιπροσωπεύει την αναζήτηση της ίδιας μας της ευτυχίας, μέσα από την κατάργηση της ατομικότητάς μας, την ουσιαστική επαφή με το άλλο μισό του εαυτού μας.

Είναι η ίδια η δύναμή του που μας μεταμορφώνει σε μικρούς παντοδύναμους θεούς.

Χόρεψα κι εγώ για άλλη μια φορά συντροφιά με τους ήρωες της «Σαλώμης».

Δάκρυσσα με την Έλλη, την ηρωίδα που έχει ένα όνομα που λατρεύω, το όνομα της δικής μου μητέρας, πόνεσα με τον πόνο της, ενθουσιάστηκα με τις χαρές της.

Έριξα λάγνα βλέμματα παρέα με τη Δήμητρα. Υπάρχουν τόσο πολλές Δήμητρες σε αυτό τον κόσμο. Που απλώνουν τα πέπλα τους, αδιαφορώντας για τις συνέπειες.

Πάλεψα να ανακαλύψω τον εαυτό μου, δειλά στην αρχή, πιο ατρόμητα έπειτα, συντροφιά με τη Ναταλία. Να ξεχωρίσω τις αλήθειες από τα ψέματα, τη συμπεριφορά εκείνων των ανθρωπών που ζουν μονάχα για το δικό τους συμφέρον.

Κι έφτασε η στιγμή να παραδώσω στα χέρια σας, για μια ακόμα φορά, το πρώτο μου μυθιστόρημα. Να σας προτρέψω να ταξιδέψετε παρέα με τα συναισθήματά σας.

Μη φοβηθείτε, αφήστε το ασήμι του φεγγαριού να απλωθεί πάνω στο καλντερίμι της καρδιάς σας, λικνιστείτε συντροφιά με

τα επτά σαγηνευτικά πέπλα της Σαλώμης, τους επτά κεντρικούς ήρωες του μυθιστορήματος που αναζητούν τη λύτρωση.

Σμίξτε το χτες με το σήμερα, ταξιδέψτε στην ίδια τη ζωή, στη χαρά και στον πόνο, στις αλήθειες και στα ψέματα, στις ίντριγκες και στα πάθη.

Χορέψτε στον ρυθμό της Σαλώμης...

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Ευτυχώς ο Ανέστης δε χτυπούσε ποτέ το μωρό, που γρήγορα έγινε ένα πανέμορφο κοριτσάκι, ίδιο η μητέρα του. Έλεγε τα πρώτα του λογάκια, περπατούσε όλο χάρη και ξετροέλαινε όσους το έβλεπαν.

Θύμιζε αγγελάκι. Όλο χαμογελούσε. Με τις κατάξανθες μπούκλες του και τα μεγάλα γαλανά του μάτια ήταν σκέτη ζωγραφιά.

Δεν το έβλεπαν, πάντως, και πολλοί. Ο Ανέστης είχε απαγορεύσει στην Έλλη να το πηγαίνει βόλτες στο χωριό, εκτός από ελάχιστες περιπτώσεις. Είχε ακόμα απαγορεύσει στους γονείς της Έλλης να έρχονται στο σπίτι. Δεν ήθελε να τους βλέπει, δεν ήθελε να έχει την παραμικρή επαφή μαζί τους.

Την Έλλη δεν την πείραζε. Εκείνη είχε την κορούλα της. Έσφιγγε το μικρό, λεπτεπίλεπτο χεράκι της και προχωρούσαν ανάμεσα στα χωράφια. Περπατούσαν ανάμεσα στα στάχνα, στα λουλούδια, στα ζώα.

Γελούσαν, έτρεχαν, έπαιζαν, μιλούσαν...

Ήταν οι πολυτιμότερες ώρες της ημέρας. Από τα πιο αγαπημένα τους μέρη ήταν και ο πλάτανος.

Το δέντρο του Άρη και της Έλλης.

Το πήγαινε εκεί το παιδί, λες και θα καταλάβαινε πως αυτό το δέντρο σήμαινε τόσο πολλά για τη μαμά του. Το πήγαινε εκεί, λες και πίστευε πως, δεν μπορεί, κάποτε, έστω και για λίγο, για ένα λεπτό μονάχα, θα εμφανιζόταν και πάλι ο Άρης.

Όμως δεν εμφανίστηκε ποτέ...

Μια φορά μονάχα τον αντίκρισε. Όταν είχαν πάει, παρέα με τον Ανέστη, τη μικρή στην εκκλησία για να κοινωνήσει.

Η καρδιά της σπάρραξε.

Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε πόσο πολύ τον αγαπούσε ακόμα. Βρισκόταν και αυτός στην εκκλησία, αγκαζέ με τη σύζυγό του. Μια κομψή γυναίκα, ντυμένη με την τελευταία λέξη της μόδας. Σε μια στιγμή, την ώρα που κρατούσε στην αγκαλιά της τη Ναταλία κι άναβε ένα κεράκι, οι ματιές τους διασταυρώθηκαν.

Ο Άρης την κοιτούσε παράξενα, περίεργα, λες. Τον κοίταξε κι η Έλλη και προσπάθησε μέσα σε εκείνο το δευτερόλεπτο να του μεταδώσει όλα όσα ένιωθε. Να του εξηγήσει τα πάντα, να προσπαθήσει να τον κάνει να καταλάβει.

Ο Άρης έστρεψε αλλού το βλέμμα του κι εκείνη δάκρυσε.

Αυτό ήταν.

Τόσο πάθος, τόση αγάπη, ένα μωρό, ένα βλέμμα...

Το αντίο.

Από εκείνη τη μέρα η Έλλη άλλαξε. Λες και στα κατάβραθα της ψυχής της έσβησε ένας διακόπτης. Ο διακόπτης της ελπίδας.

Κλείστηκε στον εαυτό της. Άρχισε να τρώει ελάχιστα. Δεν έπαιζε πια με τη μικρή. Η γυναίκα μέσα της ζητούσε τα δικαιώματά της, ζητούσε ό,τι της είχαν στερήσει, ζητούσε λύτρωση.

Ήταν ακόμη τόσο νέα. Κι όμως ένιωθε χήρα. Ένιωθε πεταμένη, άχρηστη. Είχε απόλυτη ανάγκη να τη χαϊδέψουν χέρια αγαπημένα. Να της ψιθυρίσουν πως την αγαπούσαν, πως την ποθούσαν.

Ήθελε τόσο πολύ τον Άρη, που ένιωθε να την πονάει όλο της το κορμί, που ένιωθε να διαπερνά την καρδιά της ένα κοφτερό μαχαίρι.

Μαράζωνε. Έσβηνε...

Δεν είχε πια δυνάμεις για να παλέψει άλλο.

Κάθε μέρα ξύλο, κάθε μέρα βρυσιές. Κάθε μέρα κλάματα.

Είχε κουραστεί.

Είχε κουραστεί ακόμα και να σκέφτεται. Ήξερε πως το κοριτσάκι της, ο λατρεμένος θησαυρός της, την είχε ανάγκη. Αλλά εκείνη είχε χάσει ολότελα πια το κουράγιο της.

Η Ναταλία, που φυσικά δεν καταλάβαινε τίποτε απ' όλα αυτά, μεγάλωνε αποζητώντας ό,τι της είχαν στερήσει. Ζητούσε τη μαμά της. Τη μαμά που ήξερε. Ζητούσε τα φιλιά, τις αγκαλιές, τις βόλτες, τα παιχνίδια, τα γέλια, τα γαργαλητά, τα τραγούδια.

Γκρίνιαζε, έκλαιγε, θύμωνε.

Ο Ανέστης, που συνειδητοποίησε αμέσως πως κάτι δεν πήγαινε καλά με τη γυναίκα του, φώναξε τη μητέρα του να φροντίζει τη μικρή.

Και η κυρία Καλλιόπη, που δεν ήξερε πώς να γεμίσει τις ώρες της από τότε που πέθανε ο άντρας της, δέχτηκε με χαρά να ασχοληθεί με αυτό το καημένο το παιδί, όπως το έλεγε.

Έτσι εγκαταστάθηκε στο σπίτι του Ανέστη και της Έλλης για να φροντίζει τη Ναταλία, αλλά μόνο τις ημέρες. Τα βράδια ο γιος της την έστελνε σπίτι της. Για να μη βλέπει την κατάντια του.

Η μικρή πήγαινε συχνά στο κρεβάτι που ήταν ξαπλωμένη η μαμά κι εκείνη την έπαιζε για λίγο, αλλά μετά έβαζε τα κλάματα και η Ναταλία έφευγε τρέχοντας.

Δεν ήθελε να βλέπει τη μαμά της να κλαίει.

«Μπαμπά;» ρώτησε μια μέρα τον Ανέστη. «Η μαμά είναι άρρωστη;»

Ήξερε τι σημαίνει να αρρωσταίνεις. Πονάει ο λαιμός σου, σου βάζουν θερμομόμετρο κι έρχεται ένας κύριος στο σπίτι που τον λένε γιατρό και σε εξετάζει. Της Ναταλίας δεν της άρεσε καθόλου αυτός ο κύριος. Τον φοβόταν.

Ο Ανέστης την κοίταξε καλά καλά. Και ξαφνικά την πήρε στην αγκαλιά του.

Τα 'χασε. Ο μπαμπάς δεν της έκανε ποτέ αγκαλιές. Και όταν καμιά φορά τη φιλούσε, πολύ σπάνια βέβαια και κυρίως όταν δεν τους έβλεπε η μαμά, τα γένια του τη γρατσούνιζαν.

«Η μαμά σου δεν είναι άρρωστη, Ναταλία», της εξήγησε με μια παράξενη φωνή. «Είναι τρελή!»

«Τρελή; Τι είναι τρελή;»

«Είναι άρρωστη στο μυαλό, κατάλαβες; Στο μυαλό».

Η Ναταλία δεν κατάλαβε. Αλλά ήξερε καλά πως τον μπαμπά δεν έπρεπε να τον θυμώνεις. Γιατί τότε έδερνε τη μαμά της, την τρελή. Αλλά, αν ήταν άρρωστη στο μυαλό, όπως έλεγε ο μπαμπάς, γιατί δε φώναζαν εκείνο τον κύριο για να την κάνει καλά;

Υπήρχαν όμως κι άλλα πράγματα που δεν καταλάβαινε καθόλου. Πάλευε όμως να τα καταφέρει.

Αναρωτιόταν γιατί ο μπαμπάς δεν ήθελε να κοιμάται η γιαγιά τα βράδια στο σπίτι τους.

Αναρωτιόταν γιατί ο μπαμπάς, που τον φοβόταν πολύ, γυρνούσε κάθε βράδυ πολύ αργά και τις περισσότερες φορές την ξυπνούσε. Με τις δυνατές του τις φωνές.

«Μη βρίζεις, σ' ακούει το παιδί», είχε μουρμουρίσει αδύναμα η μαμά της ένα βράδυ.

Πράγμα που σημαίνει πως όταν κάποιος μιλάει πολύ δυνατά βρίζει. Έβριζε, λοιπόν, ο μπαμπάς και πολλές φορές πρέπει να χτυπούσε τη μαμά, γιατί μάλλον δεν ήταν καλό παιδί.

Αλλά γιατί δεν ήταν καλό παιδί η μαμά; Όλο στο κρεβάτι ήταν ξαπλωμένη. Πότε έκανε αταξίες;

Μήπως ο μπαμπάς δεν αγαπούσε τη μαμά;

Μήπως ο μπαμπάς δεν αγαπούσε και κείνη; Και γιατί την έπαιρνε στην αγκαλιά του μόνο όταν δεν τους έβλεπε η μαμά; Και γιατί η μαμά δε σηκωνόταν σχεδόν ποτέ από το κρεβάτι πια;

Ένα βράδυ είχε κατέβει προσεκτικά τις σκάλες, με την καρδούλα της να χτυπάει σαν τρελή, κι είχε δει τον μπαμπά να δέρονει τη μαμά.

Εκείνη δεν έκανε τίποτα.

Ούτε καν φώναζε. Μόνο σκέπαζε το πρόσωπό της με τα χέρια της και καθόταν και έτρωγε ξύλο.

Η Ναταλία ήθελε να τρέξει στον μπαμπά και να τον παρακαλέσει να μη χτυπάει τη μαμά της, γιατί εκείνη ήξερε καλά πως η μαμά ήταν καλό παιδί και δεν έπρεπε να τρώει ξύλο, αλλά δεν τόλμησε.

Φοβόταν. Φοβόταν πάρα πολύ.

Γιατί όμως η μαμά φώναζε καμιά φορά τον μπαμπά της «μεθύστακα»; Σίγουρα ήταν κάτι κακό αυτό. Γιατί της μαμάς φαίνεται πως δεν της άρεσαν οι μεθύστακες.

Ρώτησε τη γιαγιά την άλλη μέρα, αλλά δεν της έδωσε καμιά απάντηση.

Το μεγαλύτερο παράπονό της όμως ήταν που η μαμά της δεν της έκανε πια παρέα. Τι όμορφα που περνούσαν, στ' αλήθεια, τότε που δεν ήταν τρελή κι έτρεχαν στα χωράφια και μάζευαν λουλούδια στο δάσος και γαργαλιόνταν και τραγουδούσαν και χόρευαν. Πόσο πολύ την αγαπούσε τη μαμά της. Γιατί να είναι τρελή; Γιατί ο μπαμπάς να είναι μεθύστακας;

Μήπως έφταιγε εκείνη; Μήπως δεν ήταν καλό παιδί;

Η μαμά την είχε μάθει να προσεύχεται. Προσευχήθηκε, λοιπόν, στον Θεό να τη βοηθάει να είναι πάντοτε καλό παιδί, για να την αγαπούν όλοι.

Ώσπου ένα βράδυ έγιναν πάλι τα συνηθισμένα. Η μαμά άρχισε να τρώει ξύλο από τον μπαμπά, γιατί δεν ήταν και πάλι καλό παιδί. Κι ο μπαμπάς άρχισε να φωνάζει άγρια, δηλαδή να βρίζει.

Ξαφνικά, όλα ησύχασαν.

Η Ναταλία άνοιξε όσο πιο ήσυχα μπορούσε την πόρτα. Έβγαλε το κεφαλάκι της έξω κι αφουγκράστηκε. Δεν ακουγόταν τίποτα. Τι συνέβαινε; Γιατί δε μιλούσε κανένας τώρα;

Ήταν καλά η μαμά της;

Άκουσε βήματα. Κάποιος ανέβαινε τη σκάλα. Έκλεισε γρήγορα την πόρτα και έτρεξε να ξαπλώσει στο κρεβάτι της. Έκλεισε τα μάτια. Η καρδιά της χτυπούσε σαν τρελή. Ήθελε να βάλει τα κλάματα, αλλά κρατιόταν.

Έκανε πως κοιμόταν.

Η πόρτα του δωματίου άνοιξε. Ο μπαμπάς της πλησίασε το κρεβάτι. Έσκυψε από πάνω της. Η αναπνοή του μύριζε κρασί. Την κοίταξε για λίγο.

«Κοιμήσου», της είπε. «Από εδώ και μπρος εγώ θα είμαι και ο μπαμπάς και η μαμά σου».

Ναταλία

Οι καυτές ακτίνες του ήλιου πυρπολούσαν απειλητικά τα μεγάλα τζάμια του ιδιωτικού σχολείου. Μέσα στο γραφείο της διευθύντριας όμως το κλιματιστικό δούλεψε στις υψηλές του ταχύτητες, χωρίς να νοιάζεται καθόλου για τις διαθέσεις του ήλιου, δροσιζοντας ευχάριστα την κυρία Μουκάκου, η οποία δεν μπορούσε να φανταστεί πως η εξωτερική θερμοκρασία κόντευε να ξεπεράσει τους 38 βαθμούς Κελσίου υπό σκιάν.

«Θα ήθελα να σας εκφράσω τις ευχαριστίες μου για το μπόνους», είπε η Ναταλία στη διευθύντρια όσο πιο ευγενικά μπορούσε. «Να υποθέσω πως θα δουλέψω μαζί σας και την επόμενη σχολική χρονιά;»

«Και την επόμενη και μέχρι να βγεις στη σύνταξη, πρώτα ο Θεός», χαμογέλασε η κυρία Μουκάκου. «Στο σχολείο μας διδάσκουν άριστοι παιδαγωγοί, κι εσύ τολμά να πω πως είσαι μια από τις καλύτερες δασκάλες των Εκπαιδευτηρίων Μπιροκόνη».

«Χαίρομαι», απάντησε η Ναταλία, προσπαθώντας να μη δείξει πως κατά βάθος δε χαιρόταν και τόσο πολύ.

Ξαφνικά, ένωσε έτοιμη να λιποθυμήσει.

Ξεροκατάπιε.

Πήρε μια βαθιά αναπνοή και τότε θυμήθηκε πως ακριβώς εκείνη τη στιγμή είχε κάποιο άλλο σημαντικό ραντεβού.

Αλλά με ποιον; Και πού;

«Με κείνες τις ζαλάδες που ένωθες τι έκανες; Πήγες σε κα-

νέναν γιατρό;» άλλαξε αμέσως την κουβέντα η διευθύντρια.

«Έκανα μερικές ιατρικές εξετάσεις και τώρα που έκλεισε το σχολείο για τις καλοκαιρινές διακοπές δε θα αμελήσω να τις ολοκληρώσω. Ξέρετε... με τις προετοιμασίες για τις επιδείξεις, τους ελέγχους, τις συγκεντρώσεις γονέων, ήταν λίγο δύσκολο για μένα να τα προλάβω όλα», μουρμούρισε η Ναταλία.

«Και πού λέτε να πάτε φέτος το καλοκαίρι; Τι προτείνει ο αξιολάτρευτος σύζυγός σου;» συνέχισε τις ερωτήσεις η κυρία Μουκάκου.

Όταν η Ναταλία βγήκε επιτέλους έξω από το γραφείο της διευθύντριας, μετά την απαραίτητη κουβέντα για τον άντρα της και τις επικείμενες διακοπές τους, ένιωθε πως το κεφάλι της ήταν έτοιμο να σπάσει.

Αναρωτήθηκε γιατί στο καλό είχε δεχτεί τη θέση σε αυτό το ιδιωτικό σχολείο. Όλα εκεί μέσα φάνταζαν ψεύτικα, όλα γίνονταν για το συμφέρον. Το μόνο που ένοιαζε τους ιδιοκτήτες ήταν το πώς θα προσελκύσουν τους υποψήφιους πελάτες τους. Όταν ήθελε να διδάξει στους μαθητές της κάτι παραπάνω, κάτι που θα τους βοηθούσε στην επόμενη τάξη, το έκανε στα κρυφά. Σκέτο κρυφό σχολείο. Αν είναι ποτέ δυνατόν! Συνέχεια κάποια γιορτή ή κάποια επίσκεψή τους εδώ και εκεί τους έβγαζε από το πρόγραμμα και τη διδακτέα ύλη. Έπρεπε να οργανώνουν σε καθημερινή βάση του κόσμου τις φανφάρες, μόνο και μόνο για τα μάτια των γονέων του σχολείου, αυτών που έχωναν το χέρι βαθιά στην τσέπη για να πληρώσουν τα δίδακτρα.

Σκέφτηκε ξανά το ραντεβού. Δεν ανησύχησε. Αν ήταν κάτι τόσο σημαντικό, σίγουρα θα το θυμόταν.

Κι αυτές οι ζαλάδες που δεν έλεγαν να την αφήσουν ήσυχη... Ακόμη και τώρα ζαλιζόταν.

Προσπέρασε χαμογελώντας κάποιους συναδέλφους της κι άνοιξε τη μεγάλη γυάλινη πόρτα του σχολείου που έβγαζε στον δρόμο.

Ο ήλιος έκαιγε. Αναστέναξε καθώς περπατούσε. Έπρεπε πά-

ντως να παραδεχτεί πως ήταν πολύ τυχερή γυναίκα. Είχε έναν υπέροχο άντρα, μια σπουδαία φίλη που της συμπαραστεκόταν σε όλα, μια καλοπληρωμένη δουλειά κι ένα αργετιά άνετο σπίτι σε ένα από τα ομορφότερα προάστια της Αθήνας. Τι κι αν ζαλιζόταν; Θα της περνούσε γρήγορα. Η ζωή είναι όμορφη και αξίζει να τη ζεις. Τι παραπάνω θα μπορούσε να ζητήσει;

Σταμάτησε ιδρωμένη ένα ταξί κι είπτε στον οδηγό τη διεύθυνση του ψυχολόγου της. Το γραφείο του βρισκόταν στο Κολωνάκι. Έκρουβε απ' όλους τα ραντεβού της μαζί του. Όποιος άκουγε πως επισκεπτόταν ψυχολόγο θα πίστευε πως δεν έστεκε καλά στα μυαλά της. Αυτή η νοοτροπία δεν είχε εκλείψει εντελώς ακόμα από την Ελλάδα. Όμως, έπειτα από ένα σωρό ιατρικές εξετάσεις που απέδειξαν πως ήταν κάτι παραπάνω από υγιής, ο μόνος αρμόδιος που θα μπορούσε να τη βοηθήσει ήταν ο ψυχολόγος.

Είχε σπουδάσει παιδαγωγική και παιδική ψυχολογία. Πίστευε πραγματικά στη θεραπεία της ψυχής, πίστευε στη βοήθεια που μπορεί να σου προσφέρει ένας ψυχολόγος. Μπορεί να είναι δύσκολο και χρονοβόρο, αλλά σίγουρα αποτελεσματικό, αν έχεις την τύχη να πέσεις στα χέρια κάποιου που αγαπάει παθιασμένα την επιστήμη του. Και ο Νικόλας Νικολόπουλος ήταν ένας τρυφερός και καλοσυνάτος άντρας, ένας από τους πιο γνωστούς ψυχολόγους της Αθήνας. Τον είχε γνωρίσει στο Λονδίνο, όταν έκαναν τις μεταπτυχιακές τους σπουδές. Ψυχολογία εκείνος, παιδική ψυχολογία αυτή.

Από την αρχή είχε συμπαθήσει ο ένας τον άλλο.

Συμφωνούσε απόλυτα μαζί της πως οι ψυχοσωματικές διαταραχές που την τυραννούσαν είχαν τη ρίζα τους σε κάποια άλτα προβλήματα της παιδικής της ηλικίας κι είχε δεχτεί να τη βοηθήσει με μια μικρή αμοιβή. Σήμερα ήταν η τέταρτη φορά που τον επισκεπτόταν, κρυφά απ' όλους.

Η επίσκεψη δεν κράτησε πολύ. Περίπου μία ώρα. Η Ναταλία συνέχισε να του διηγείται διάφορα περιστατικά από τα παιδικά της χρόνια. Κάποια στιγμή τού εκμυστηρεύτηκε ότι ένιωθε πως

βρισκόταν κάπου αλλού, αλλά δεν μπορούσε να προσδιορίσει πού, πως ήταν απόλυτα σίγουρη ότι είχε ξεχάσει κάποιο σημαντικό ραντεβού.

Ο Νικόλας έβαλε τα γέλια.

«Μην τα ρίχνεις όλα στο ψυχολογικό», μουρμούρισε ύστερα χαμογελώντας. «Χαίρομαι που εκτιμάς την επιστήμη μου και πιστεύεις πως μπορεί να σε βοηθήσει, αλλά μπορώ να σε διαβεβαιώσω πως είσαι η πιο υγιής απ' όλους τους πελάτες μου. Τελικά, μου φαίνεται πως δεν πρέπει να σε χρεώνω για τις συνεδρίες μας».

«Αχ, Νικόλα! Είσαι η τελευταία μου ελπίδα», του είπε αναστενάζοντας η Ναταλία.

«Έλα, κοριτσάκι μου. Σταμάτα να ανησυχείς. Δεν έχεις τίποτα. Πήγαινε τώρα διακοπές, ξεκουράσου και θα δεις πως τον Σεπτέμβριο θα γελάς κι εσύ με το άγχος σου πως κάτι δεν πάει καλά. Θα με ξεχάσεις εντελώς και θα με βλέπεις μόνο όταν με καλείς στο σπίτι σου για κανένα μεζεδάκι. Το μόνο πρόβλημα που πιστεύω πως έχεις είναι πως είσαι τελειομανής».

Όταν τελείωσε η συνεδρία της με τον Νικόλα, η Ναταλία άρχισε να σκέφτεται τις δουλειές που της απέμεναν. Έπρεπε να ψωνίσει, να μαγειρέψει κάτι πρόχειρο για το μεσημέρι και μετά να αρχίσει να συνηθίζει στην ιδέα της ξεκούρασης. Αρχές καλοκαιριού ήταν. Όλο τον χειμώνα είχε κουραστεί και με το παραπάνω.

Ξαναβγήκε στο καμίνι της Αθήνας. Αυτήν τη φορά όμως δεν τα κατάφερε να βρει ταξί κι ανέβηκε στο λεωφορείο για να πάει στο σπίτι της, στο Παλαιό Ψυχικό.

Έπρεπε να πάρω το αυτοκίνητό μου, σκεφτόταν στριμωγμένη ανάμεσα σε τρεις τέσσερις συνεπιβάτες της, οι οποίοι είχαν ξεχάσει εντελώς τη σχέση τους με το σαπούνι. Αλλά, πάλι, πού να το στρίμωχνε το αυτοκίνητό της; Πού θα 'βρισκε να παρκάρει στο Κολωνάκι;

Όταν το λεωφορείο έστριψε επιτέλους στον δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι της, κατέβηκε δύο στάσεις πριν. Ήθελε να μι-

λήσει σε κάποιον κι η Δήμητρα ήταν σίγουρα το κατάλληλο πρόσωπο. Η κολλητή της φίλη θα την καταλάβαινε αμέσως. Και αφού ήταν ακόμη δωδεκάμισι θα μπορούσε να ξοδέψει ένα μισάωρο κουτσομπολεύοντας.

«Ανέβα, μουτράκι!» τσίριξε χαρούμενα η Δήμητρα από το θυροτηλέφωνο κι όταν έφτασε κοντά της την αγκάλιασε σφιχτά. «Χρόνια και ζαμάνια έχουμε να τα πούμε. Τι έγινε; Πού χάθηκες;» συνέχισε.

«Ε, όχι και χρόνια! Ξέχασες πως πριν από καμιά δεκαριά μέρες ήπιαμε παρέα καφέ στην Κηφισιά;» της υπενθύμισε η Ναταλία.

«Μου αρέσει να σου γκρινιάζω, γιατί θα προτιμούσα να σε έβλεπα κάθε μέρα, κορίτσι μου γλυκό. Να σου πω... αγόρασα ένα υπέροχο άσπρο κρασί. Το έβαλα για λίγο και στο ψυγείο. Να σου γεμίσω ένα ποτήρι, για να πάνε κάτω τα φαρμάκια;»

Η Ναταλία βολεύτηκε αναπαυτικά στον καναπέ και ήπια μια γουλιά από το δροσερό κρασί που της πρόσφερε η φιλενάδα της.

«Δεν είμαι καλά, Δήμητρα. Κάτι μου συμβαίνει. Ζαλίζομαι, τα χάνω, ξεχνάω τα ραντεβού μου. Πάει, γέρασα», άρχισε να λέει.

«Αν είναι έτσι τα γηρατειά, τότε θα τα επιθυμούσαν όλοι. Ξέρεις πόσες και πόσες θα ζήλευαν την ψηλή και λεπτή κορμοστασιά σου, τα ξανθά σου μαλλιά, τα γαλανά σου μάτια; Κι ύστερα, στα τριάντα και κάτι, τι μπορείς να πάθεις; Άνοια; Σύνελθε, κοριτσάκι! Τι είναι αυτά που λες;»

Η Ναταλία έβαλε τα γέλια.

«Εσύ, παιδάκι μου, διατηρείς το μοναδικό προνόμιο να μου φτιάχνεις αμέσως το κέφι. Αλλά, αν αποκαλείς εμένα κούκλα, τότε τι πρέπει να πω εγώ για σένα; Μοντέλο των περιοδικών στην κυριολεξία. Τέλος πάντων. Ο Αντρέας σου τι κάνει; Είναι καλά;»

«Ας τα λέμε...»

«Τι πάει να πει, ας τα λέμε;»

«Πάει να πει πως βαρέθηκα, Ναταλία. Απ' ό,τι καταλαβαίνω, δε σκοπεύει να με παντρευτεί ποτέ. Σκασίλα μου κι εμένα, βέ-

βαια, αλλά τότε τι δουλειά έχουμε μαζί; Δεν είναι και κανένας έρωτας παθιασμένος, παντρεία δε βλέπω, γιατί να τον κνηγάω;» μουρμούρισε η Δήμητρα.

«Είναι δύσκολο να σου δώσω συμβουλές για τη σχέση σου. Νομίζω πως πρέπει να σκεφτείς τι νιώθεις πραγματικά γι' αυτό τον άντρα. Απ' ό,τι βλέπω όμως, εσύ λάμπεις. Άρα; Αφού δεν είσαι ερωτευμένη με τον Αντρέα... μήπως γνώρισες κάποιον άλλο;» ρώτησε η Ναταλία και κοίταξε ερωτηματικά τη φιλενάδα της.

«Είσαι τρελή; Ποιον άλλο; Δε θα σου το 'λεγα αμέσως; Έλα! Ξέχασε τις μιξέριες μου και μίλησέ μου για τα δικά σου. Τι κάνει ο Δημήτρης σου;»

«Ο αξιολάτρευτος σύζυγός μου, όπως τον αποκάλεσε σήμερα και η διευθύντριά μου; Μια χαρά είναι. Με λατρεύει και τον λατρεύω. Θα περιμένει ο καημένος να του ετοιμάσω το φαγητό του, αλλά ούτε στο σουπερμάρκετ δεν έχω πάει ακόμα για να ψωνίσω κάτι.»

«Είσαι πολύ τυχερή και το ξέρεις. Είσαστε τρία χρόνια παντρεμένοι και δεν έχετε ούτε ένα πρόβλημα. Το ξέρεις πως στα δύο τα πιο πολλά ζευγάρια χωρίζουν;»

«Ε, όχι και στα δύο. Έχω ακούσει πως γύρω στα επτά χρόνια αρχίζουν και δημιουργούνται κάποια προβλήματα. Άρα μου μένουν άλλα τέσσερα. Ωραία γνώμη, πάντως, έχεις για τον γάμο, φιλενάδα», είπε γελώντας η Ναταλία.

«Είμαι σίγουρη πως και εκατόν επτά χρόνια να περάσουν εσύ κι ο Δημήτρης θα λιώνετε ακόμα ο ένας για τον άλλο», μουρμούρισε η Δήμητρα.

Συνέχισαν να κουβεντιάζουν γύρω στη μισή ώρα.

Η Δήμητρα δεν είχε αλλάξει καθόλου από τότε που τη θυμόταν στο λύκειο. Είχε μέτριο ύψος και λαχταριστό κορμί, με πλούσιες καμπύλες στα επίμαχα σημεία. Τα μαύρα της μάτια ήταν μεγάλα και αμυγδαλωτά, το βλέμμα της ακαταμάχητο. Τα μακριά καστανά κι ατίθασα μαλλιά της σχημάτιζαν ναζιάρες μπούκλες. Η φιλενάδα της ήταν σκέτη ζωγραφιά και την αγαπούσε πολύ.

Και μόνο που τη σκεφτόταν της έφτιαχνε το κέφι, αλλά σήμερα...

Σήμερα κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί της, σκέφτηκε ξαφνικά η Ναταλία. Ο τρόπος που μου συμπεριφέρεται είναι διαφορετικός, ακόμα και ο τρόπος που μιλάει. Τελικά αρχίζω πραγματικά να τρελαίνομαι, κι ας μη συμφωνεί ο Νικόλας. Όλα γύρω μου είναι τέλεια κι εγώ τα φαντάζομαι γεμάτα προβλήματα.

Δύο ποτήρια κρασί ακόμα και βρέθηκε να περπατάει με κατεύθυνση προς το σπίτι της. Σε μια στιγμή έριξε μια ματιά στο ρολόι που φορούσε.

Έδειχνε τέσσερις!

Δεν ήταν δυνατόν! Κάτι... κάτι πολύ παράξενο συνέβαινε.

Στις δωδεκάμισι ακριβώς είχε χτυπήσει το θυροτηλέφωνο της Δημήτρης. Το θυμόταν πολύ καλά αυτό, γιατί είχε σκεφτεί πως μπορούσε να καθίσει γύρω στη μισή ώρα μαζί με τη φιλενάδα της πριν γυρίσει σπίτι της για να ετοιμάσει κάτι πρόχειρο για τον Δημήτρη. Και τώρα είχε πάει κιόλας τέσσερις;

Η καρδιά της άρχισε να χτυπάει δυνατά.

Ο καυτός ήλιος τής έφερε δάκρυα στα μάτια. Άνοιξε την τσάντα της, βρήκε τα γυαλιά της και τα φόρεσε.

«Με συγχωρείτε, μήπως ξέρετε τι ώρα είναι;» ρώτησε μια κυρία που περνούσε δίπλα της.

«Είναι τέσσερις», της απάντησε εκείνη.

«Σας ευχαριστώ», μουρμούρισε ξαφνιασμένη ακόμα η Ναταλία.

Άρχισε να νιώθει εκείνη την οικεία ζαλάδα. Αυτήν τη φορά όμως συνοδευόταν κι από ένα είδος πανικού. Σαν να την προειδοποιούσε για κάτι κακό. Έκλεισε τα μάτια της κι όταν τα ξανάνοιξε δεν κατάλαβε πού βρισκόταν.

Κοίταξε τρομαγμένη γύρω της. Αναγνώρισε το σουπερμάρκετ της γειτονιάς της, το φαρμακείο, το περίπτερο. Βρισκόταν στη γνωστή της πλατεία. Μόλις έστριβε, θα αντίκριζε το σπίτι της. Έπρεπε να περπατήσει κανένα τρίλεπτο και μετά να χωθεί στην ασφάλεια του σπιτιού της, στην αγκαλιά του Δημήτρη, που τώρα

θα είχε σίγουρα ανησυχήσει πολύ. Γιατί όμως δεν την είχε πάρει στο κινητό;

Μα τι της συνέβαινε; Κανένας άνθρωπος δε χάνει έτσι τρεις ώρες από τη ζωή του. Στη μία η ώρα είχε φύγει από το σπίτι της Δημήτρως. Και τώρα ήταν τέσσερις.

Πού είχαν πάει αυτές οι ώρες;

Τι είχε κάνει;

Σίγουρα την είχε ζαλίσει το κρασί. Δεν έπρεπε να πιει γουλιά. Κι εκείνη είχε πιει τρία ποτήρια.

Επιτάχυνε το βήμα της. Ήθελε να φτάσει όσο πιο γρήγορα γινόταν στο σπίτι της, να καθησυχάσει τον Δημήτρη, να καταπιεί δύο παυσίπονα και μετά να ξαπλώσει. Ήταν απόλυτα σίγουρη πως, όταν με το καλό ξυπνούσε, θα τα θυμόταν όλα. Πού είχε πάει, ποιους είχε συναντήσει αυτές τις τρεις ώρες, τι της είχε συμβεί.

Τώρα πια δεν περπατούσε. Έτρεχε...

Με τις πρώτες ζαλάδες που ένιωσε επισκέφτηκε τον γυναικολόγο της. Δεν ήθελε να κάνει για εκατοστή φορά μόνη της άλλο ένα τεστ εγκυμοσύνης. Δεν ήθελε να τη στραβοκοιτάξει για άλλη μια φορά ο φαρμακοποιός, που στο πρόσωπό της είχε ανακαλύψει την ιδανική πελάτισσα για όλα τα τεστ εγκυμοσύνης που στοίβαζε στα ράφια του. Αυτήν τη φορά ήθελε να ακούσει τα πολύτιμα νέα από επίσημα χείλη. Κάπου είχε διαβάσει πως πολλές γυναίκες ζαλιζονται τους πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης τους. Δυστυχώς, για άλλη μια φορά ο γυναικολόγος κούνησε αρνητικά το κεφάλι του.

«Δεν είσατε έγκυος, κυρία Κόρου, λυπάμαι πολύ».

Τι κρίμα. Πόσο το ήθελε αυτό το παιδί. Πραγματικό κρίμα αν σκεφτεί κανείς πως δεν είχαν κανένα πρόβλημα. Ούτε εκείνη ούτε ο Δημήτρης. Κόντευε να κλείσει και τα τριάντα δύο. Πότε επιτέλους θα γινόταν μητέρα; Στα σαράντα; Εδώ και τρία χρόνια που προσπαθούσαν, κανένας γιατρός δεν μπορούσε να τους δώσει μια εξήγηση. Τους είχαν μιλήσει για την περίπτωση της εξωσωματικής. Αλλά το είχαν αμελήσει ή δεν ήθελαν να το συ-

ζητήσουν. Ίσως σήμερα, όταν με το καλό θα ξυπνούσε, θα άνοιγε την επίμαχη κουβέντα.

Ο Δημήτρης δε θα της έφερνε αντίρρηση. Σε τίποτα δεν της έφερνε αντίρρηση. Τη λάτρευε. Αυτό δεν έλεγε σε όλους; Σίγουρα τη λάτρευε, όπως τον λάτρευε κι εκείνη. Της ανήκε και του ανήκε. Κανένας δεν μπορούσε να μπει ανάμεσά τους. Ήταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλο.

Μα γιατί δεν την πήρε στο κινητό της; Δεν ανησύχησε;

Έλειπε από το πρωί. Του είχε πει πως θα πήγαινε στην τράπεζα για να σηκώσει το μπόνους του σχολείου από τον λογαριασμό της, μετά θα περνούσε για λίγο από το σχολείο για να ευχηθεί «καλό καλοκαίρι» στη διευθύντρια και θα γύριζε κατευθείαν στο σπίτι τους.

«Θα σε δω γύρω στη μία και μισή, γλυκιά μου. Όταν γυρίσω από το γραφείο», της είχε υποσχεθεί ο άντρας της εκείνο το πρωινό.

Αυτό ήταν το συνηθισμένο του πρόγραμμα αμέσως μόλις έκλεινε τον Ιούνιο το σχολείο της για τις καλοκαιρινές διακοπές. Πήγαινε το πρωί στο δικηγορικό του γραφείο, το οποίο βρισκόταν αρκετά κοντά στο σπίτι τους, γύριζε το μεσημέρι, έτρωγαν παρέα και μετά επέστρεφε στο γραφείο, μέχρι τις επτά, που σχολούσε. Στις επτά και μισή ήταν και πάλι κοντά της.

Επιτέλους έφτασε στη μικρή πανέμορφη μονοκατοικία που νοίκιαζαν. Τα παντζούρια ήταν κλειστά. Άνοιξε την πόρτα του κήπου και προχώρησε στην αυλή. Ο Μπάμπης, το λυκόσκυλό τους, έτρεξε αμέσως κοντά της κι άρχισε να της γλείφει τα πόδια.

Δεν έχω κουράγιο ούτε τα κλειδιά μου να βρω, σκέφτηκε και χτύπησε το κουδούνι. Ας τον ανησυχίσω λίγο τον Δημήτρη μου. Του αξίζει άλλωστε. Ούτε ένα τηλέφωνο δε με πήρε.

Το κουδούνι αντήχησε μέχρι και μέσα στο κεφάλι της. Η πόρτα όμως παρέμεινε κλειστή.

Η Ναταλία ξαναχτύπησε το κουδούνι. Τίποτα. Κόντευε να χώσει το κεφάλι μέσα στην τσάντα της, όταν επιτέλους ανακά-

λυψε τα κλειδιά της. Άνοιξε την πόρτα και προχώρησε στο έρημο χολ.

«Δημήτρη!» φώναξε.

Καμιά απάντηση.

«Έλα, Δημήτρη. Μην κάνεις αστεϊάκια. Το ξέρω πως άργησα, αλλά κι εσύ δεν ανησύχησες καθόλου, απ' ό,τι φαίνεται. Γιατί δε με πήρες ένα τηλέφωνο; Γιατί τα έχουμε τα κινητά;» φώναξε.

Και πάλι δεν της απάντησε κανένας.

Η καρδιά της τώρα χτυπούσε ξέφρενα. Άρχισε να ψάχνει όλα τα δωμάτια, φωνάζοντας το όνομά του.

Το σπίτι ήταν άδειο. Ο Δημήτρης έλειπε.

Αφού έλειπε όμως, γιατί ο συναγερμός ήταν ανενεργός; Σίγουρα θα τον είχε απενεργοποιήσει ο άντρας της. Μπορεί να είχε πάει σε κανένα κοντινό ταβερνάκι για να τοιμπήσει κάτι, αφού δεν υπήρχε τίποτα φαγώσιμο στο σπίτι. Μπορεί και να είχε γυρίσει στο γραφείο του πεινασμένος και εξαγριωμένος μαζί της. Μπορεί...

Ετοιμάστηκε να σωριαστεί στον καναπέ. Ένιωθε τόσο αδύναμη. Ξαφνικά ολόκληρος ο κόσμος στριφογύρισε.

Κι ύστερα τίποτα.

Σκοτάδι.

Έπεσε λιπόθυμη στο πάτωμα.

Την ξύπνησε ένας παράξενος θόρυβος. Σηκώθηκε όρθια με δυσκολία. Όλα γύρω της εξακολουθούσαν να στριφογυρίζουν. Όμως ήταν σίγουρη: Κάποιος φώναζε το όνομά της.

«Ναταλία...»

«Ποιος είναι;» κατάφερε να ψελλίσει.

Καμιά απάντηση.

«Ναταλία...»

Τρελαινόταν... Ναι. Αυτό ήταν! Σύρθηκε με δυσκολία μέχρι τον καναπέ. Η καρδιά της χτυπούσε ξέφρενα. Έπρεπε να κατα-

φέρει να φτάσει το τηλέφωνο που βρισκόταν στο τραπεζάκι απέναντί της. Τα πόδια της όμως δεν τη βαστούσαν. Σκέφτηκε πως δεν είχε φάει τίποτα όλη μέρα. Είχε πιει μόνο ένα φλιτζάνι καφέ λίγο πριν φύγει για το σχολείο και τρία ποτήρια κρασί στο σπίτι της Δήμητρας. Πού είχε παρατήσει την τσάντα της; Εκεί μέσα βρισκόταν και το κινητό της. Πού στο καλό ήταν;

Ξαφνικά, χτύπησε το τηλέφωνο. Η Ναταλία αναπήδησε. Με όση δύναμη της είχε απομείνει προχώρησε ως το τραπεζάκι και το σήκωσε.

«Ναι;» είπε με μια φωνή που μόλις ακουγόταν.

«Αγάπη μου;» ακούστηκε η φωνή του Δημήτρη. «Σπίτι είσαι;»

«Δημήτρη;»

«Κόντεψες να με τρελάνεις. Σε πήρα εκατό φορές στο κινητό! Τι συμβαίνει;»

«Στο κινητό; Με πήρες στο κινητό;»

«Ναταλία; Δεν ακούγεσαι καλά! Τι έπαθες;»

«Πού... πού είσαι;»

«Στο γραφείο, φυσικά».

«Είχα... είχα πάλι αυτές τις ζαλάδες. Και... Έλα, σε παρακαλώ, γρήγορα. Σε χρειάζομαι».

«Θα έρθω, γλυκιά μου, μόλις τελειώσω κάτι επείγον. Μα πού γυρνούσες όλο το πρωί; Γιατί δεν απαντούσες στο κινητό σου;»

«Είχα πάει σχολείο... Μετά πέρασα από τη Δήμητρα... Όμως... Το κινητό μου δε χτύπησε καθόλου!»

«Με κοροϊδεύεις; Ανοιχτό ήταν! Ούτε κι εγώ ξέρω πόσα μηνύματα άφησα στον τηλεφωνητή σου!»

«Δημήτρη...»

«Ναι;»

«Γύρνα γρήγορα στο σπίτι! Σε παρακαλώ! Συμβαίνουν περιεργα πράγματα...»

«Μην είσαι χαζούλα. Τι εννοείς, περιεργα; Ξάπλωσε να ηρεμήσεις και σου υπόσχομαι πως θα επιστρέψω όσο πιο γρήγορα μπορώ και θα μου τα πεις όλα. Εντάξει;»

«Εντάξει...»

Μόλις ο Δημήτρης έκλεισε το τηλέφωνο, η Ναταλία πήρε μια βαθιά ανάσα. Τα μάτια της έκαναν τον γύρο του σαλονιού. Η τσάντα της βρισκόταν παρατημένη στο χολ. Προχώρησε με δυσκολία προς τα εκεί. Την άνοιξε και έψαξε για το κινητό της. Το κοίταξε. Θεούλη μου! Ο Δημήτρης είχε δίκιο. Είχε είκοσι αναπάντητες κλήσεις. Κι εκείνη δεν το είχε ακούσει να χτυπάει ούτε μία φορά! Δεν ήταν δυνατόν! Αποκλείεται! Τι είχε πάθει; Τι της συνέβαινε;

Αποφάσισε να επιβληθεί στον εαυτό της. Να ξεχάσει τις ερωτήσεις της, να ξαπλώσει, όπως τη συμβούλευσε και ο άντρας της. Ήταν σίγουρη πως όταν ξεκουραζόταν θα τα θυμόταν όλα. Θα υπήρχε κάποια λογική εξήγηση γι' αυτές τις τρεις ώρες που έχασε από τη ζωή της. Άκου, έχασε ώρες από τη ζωή της. Μόνο οι ψυχασθενείς το παθαίνουν αυτό! Θα υπήρχε σίγουρα και κάποια λογική εξήγηση για το ότι δεν άκουσε το κινητό της να χτυπάει ούτε μία φορά.

Ξεντύθηκε και μπήκε στο μπάνιο. Ένα δροσερό ντους ήταν ό,τι έπρεπε. Ήδη ζαλιζόταν λιγότερο.

Ξαφνικά έριξε μια ματιά στον καθρέφτη και κόντεψε να ουρλιάξει από την τρομάρα της. Η πλάτη της ήταν σημαδεμένη με τέσσερις γρατσουνιές! Μεγάλες γρατσουνιές! Ήταν ακόμη νωπές.

Πώς είχαν γίνει; Πού; Πότε; Γιατί;

«Σταμάτα! Σταμάτα πια!» μονολόγησε, μόνο και μόνο για να ακούσει τον ίδιο της τον εαυτό.

Μπήκε στην μπανιέρα, άνοιξε το ντους κι άφησε το νερό να τρέξει πάνω της πολλή ώρα. Το νερό που κυλούσε στο πρόσωπό της ανακατευόταν με τα δάκρυά της. Έκλαιγε, έκλαιγε, μέχρι που άρχισε να τρέμει από τους λυγμούς της.

Μόλις ηρέμησε κάπως, βγήκε από την μπανιέρα, σκουπίστηκε και προχώρησε στην κρεβατοκάμαρα. Δε φόρεσε τίποτα πάνω της. Ξάπλωσε γυμνή κι έκλεισε τα μάτια της. Το κεφάλι της

είχε αρχίσει και πάλι να τη σφίγγει, αλλά δεν είχε το κουράγιο να σηκωθεί όρθια και να βρει κάποιο πανσίπινο.

Τι θα έλεγε άραγε στον Δημήτρη; Δε θα την πίστευε! Όχι πως δεν της είχε εμπιστοσύνη. Της είχε. Αλλά σήμερα θα σιγουρευόταν πως είχε παντρευτεί μια ψυχασθενή.

Ο Δημήτρης...

Πόσο πολύ τον αγαπούσε. Ήταν τα πάντα γι' αυτήν. Ολόκληρος ο κόσμος της. Θα μπορούσε να είχε κοντά του κάποια άλλη γυναίκα, χίλιες φορές καλύτερη από εκείνη.

«Στο μόνο στο οποίο μας βοηθάει η αυτολύπηση είναι να γίνουμε εχθροί του εαυτού μας», λες και άκουγε τα λόγια του Νικόλα, του ψυχολόγου της.

Κι όμως.

Ο Δημήτρης ήταν ένας γοητευτικός άντρας, από τους πιο πετυχημένους δικηγόρους της Αθήνας, γόνος γνωστής οικογένειας. Θα μπορούσε να έχει παντρευτεί μια γυναίκα αντάξιά του, μια γυναίκα με μεγάλη προίκα. Τι δουλειά είχε με μια απλή δασκάλα της οποίας η οικογένεια δεν είχε οικόσημα, της οποίας οι συγγενείς είχαν γεννηθεί σε κάποιο απομακρυσμένο χωριό της Πελοποννήσου;

Ο άντρας της ήταν τριάντα πέντε χρονών, είχε μια στρωμένη δουλειά. Θα μπορούσε άνετα να κάνει σχέση με μια εικοσάρα κι όχι με μια σχεδόν συνομήλική του. Θα μπορούσε να έχει παντρευτεί κάποια που θα γεννούσε γρήγορα τα παιδιά του. Κάποια που θα τον ανέβαζε κοινωνικά. Εκείνη τόσα χρόνια τώρα δεν μπόρεσε ούτε έγκυος να μείνει ούτε να τον προωθήσει επαγγελματικά.

Τη διαπέρασε ένα ρίγος, μόνο και μόνο με τη σκέψη πως ήταν δυνατόν να τον χάσει. Πάνω στον Δημήτρη είχε βασίσει ολόκληρη την ευτυχία της. Κι όμως, όπως είχε διαβάσει, όπως έλεγαν όλοι, κι ο Νικόλας μαζί, δεν είναι σωστό να στηρίζουμε την ύπαρξή μας σε κάποιον άλλο, όσο κι αν τον αγαπάμε.

Γιατί τον πνίγουμε.

Γιατί τον σπρώχνουμε να απομακρυνθεί από κοντά μας.

Κάθε άνθρωπος έχει ανάγκη να αισθάνεται ελεύθερος. Να αναπνέει ελεύθερα. Κανένας δε θέλει κάποιον που να κρέμεται από πάνω του, που να εξαρτάται αποκλειστικά από εκείνον.

Και η Ναταλία αυτό ακριβώς έκανε.

Είχε, βέβαια, τη δουλειά της. Πάλι καλά... Αλλά, αν εξαιρέσεις την απασχόλησή της με τους μαθητές της, όλα τα άλλα ήταν Δημήτρης και πάλι Δημήτρης.

Α, ναι, και η Δήμητρα.

Ο Δημήτρης λες και την έσπρωχνε να κάνει παρέα με τη Δήμητρα. Χαιρόταν να έχει η γυναίκα του μια φιλενάδα.

Χα! Αστείο δεν ήταν; Εξαρτιόταν αποκλειστικά από έναν Δημήτρη και μια Δήμητρα.

Γιατί δεν είχε κανέναν, μα κανέναν άλλο. Οι γονείς της είχαν πεθάνει. Άλλες φίλες και φίλους δεν είχε αποκτήσει ποτέ. Και με τον Δημήτρη έβγαιναν με παρέες, για επαγγελματικούς όμως λόγους.

Υπήρχαν φυσικά και τα πεθερικά της. Αλλά δεν ήθελαν να τη δουν ούτε ζωγραφιστή. Ιδιαίτερα η πεθερά της. Πού στραβώθηκε ο γιος της και πήγε και παντρεύτηκε μια γυναίκα που δεν είχε στον ήλιο μοίρα... Πάλι καλά που έκανε την εμφάνισή της στον γάμο τους. Και μετά σιωπή. Ευτυχώς που ο άντρας της δε νοιαζόταν καθόλου για το τι σκέφτονταν οι γονείς του. Τους επισκεπτόταν μόνος του μια φορά τον μήνα κι ύστερα ούτε που τους ανέφερε.

Πρέπει να ηρεμήσω, σκέφτηκε και προσπάθησε να επιβληθεί στον εαυτό της, να σταματήσει να τον λυπάται, να ξεχάσει τις ανησυχίες της για όλα τα παράξενα που της είχαν συμβεί εκείνη την ημέρα, να ξεχάσει το άγχος της για τις ώρες που έχασε, για τις γρατσουνιές που είχαν χαράξει την πλάτη της, μα και την ψυχή της...

Έσφιξε τα μάτια της και άρχισε να σκέφτεται πως ο Δημήτρης τη χάιδευε. Ένα χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό της.

Ο Δημήτρης της, ο δικός της Δημήτρης, της έκανε έρωτα.

Θεέ μου, τι όμορφα που ήταν. Γινόταν ένα μαζί του, παραδινόταν στα θεϊκά του χάρδια, άνοιγε διάπλατα τις πόρτες του παραδείσου. Τότε και μόνο τότε δεν είχε καμιά έγνοια, κανένα άγχος. Ούτε καν ήξερε πού βρισκόταν...

Περιπλανιόταν μαζί του στα πολύτιμα μονοπάτια του έρωτά τους. Τόσα χρόνια, κι όμως το πάθος της ένωσής τους παρέμενε έντονο. Όταν χάιδευε τα καστανά του μαλλιά, ένιωθε πως χάιδευε μετάξι. Όταν άγγιζε εκείνες τις λακκουβίτσες στο στήθος του, έτρεμε σύγκορμη από την προσμονή. Ολόκληρο το σώμα της σχημάτιζε τόξο ουράνιο με κάθε άγγιγμά του. Σπαρταρούσε και μόνο που την άγγιζε. Ολόκληρη η ύπαρξή της χανόταν στα λαμπερά του μάτια. Κι εκείνες τις στιγμές συνειδητοποιούσε τον λόγο για τον οποίο είχε γεννηθεί.

Για να κάνει έρωτα με τον Δημήτρη.

Το σμίξιμό τους ήταν άλλοτε τρυφερό και άλλοτε άγριο. Ο Δημήτρης της είχε μάθει πως στον έρωτα, όταν το θέλουν και οι δύο, τίποτα δεν απαγορεύεται. Ήταν η πιο καλή, η άριστη μαθήτριά. Στην αρχή της σχέσης τους, μια και δεν είχε καθόλου πείρα, παραδιδόταν άβουλα στα χάρδια του. Γρήγορα όμως άφησε και τη δική της φαντασία ελεύθερη και τον τρέλαινε.

«Είσαι η μούσα μου! Η θεά μου!» της έλεγε κι εκείνη τον οδηγούσε σε μονοπάτια πρωτόγνωρα που τα εξερευνούσαν μαζί.

Έξι χρόνια σχέσης, κι όμως ούτε μια φορά δεν ένιωσαν να βαριέται ο ένας τον άλλο. Καθώς ζούσε με τη φαντασία της τον έρωτά τους, το χαμόγελό της έγινε πιο πλατύ. Τα μάτια της ήταν ακόμη κλειστά. Ο καλύτερος τρόπος για να χαλαρώσει.

Τρία χρόνια παντρεμένοι, κι όμως ένιωθε ακόμα παιδούλα στην αγκαλιά του. Τι κι αν είχε ζαλάδες, γρατσουνιές, τι κι αν είχε χάσει ώρες από τη ζωή της σήμερα; Τίποτα δεν την ένοιαζε. Τίποτα. Γιατί ο άντρας της θα ερχόταν γρήγορα κοντά της και θα την έπαιρνε στην αγκαλιά του. Γιατί ο άντρας της θα την έκανε να τα ξεχάσει όλα...

Τα βλέφαρά της πετάρισαν για ένα λεπτό κι ύστερα την πήρε ο ύπνος. Στην αρχή ήταν ένας ύπνος γλυκός, πλημμυρισμένος με τις σκέψεις του Δημήτρη. Γρήγορα όμως μετατράπηκε σε εφιάλτη.

Την κυνηγούσαν. Μέσα στο σκοτάδι.

Έτρεχε για να ξεφύγει από κάτι τεράστιες σκιές που την ακολουθούσαν, που άνοιγαν τα στόματά τους, έτοιμα να την κατασπαράξουν.

Άκουγε δυνατές φωνές!

Άκουγε ουρλιαχτά!

Κάποιος φώναζε βοήθεια. Κάποιος φώναζε το όνομά της.

Έτρεχε...

Ξύπνησε λουσιμένη στον ιδρώτα. Ανασηκώθηκε, χωρίς να ξέρει πού βρίσκεται. Ύστερα ξάπλωσε και πάλι. Ήταν στην κρεβατοκάμαρά της. Είχε σκοτεινιάσει.

Είχε σκοτεινιάσει;

Άναψε το πορτατίφ στο κομοδίνο δίπλα της. Ήταν εννιά και μισή. Μα πού βρισκόταν ο Δημήτρης; Έπρεπε να είχε έρθει κοντά της εδώ και ώρες. Η καρδιά της πετάρισε.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι και τότε συνειδητοποίησε πως ήταν γυμνή. Φόρεσε ένα κοντό νυχτικό και πήγε στο σαλόνι. Άναψε το φως κι έπιασε το τηλέφωνο. Στο γραφείο του Δημήτρη δεν απαντούσε κανείς. Παράξενο. Πολύ παράξενο. Τον κάλεσε στο κινητό του.

Ήταν κλειστό.

«Έλα, Δημήτρη! Μη μου το κάνεις αυτό», μονολόγησε τρομαγμένη.

Για λίγα λεπτά έμεινε ακίνητη στον καναπέ για να ξυπνήσει τελειώς. Για λίγα λεπτά κοιτούσε το κενό.

Σκεφτόταν τι να κάνει. Δεν ήξερε τι να κάνει.

Σήκωσε το ακουστικό και πήρε τηλέφωνο τη Δήμητρα. Ούτε εκείνη απαντούσε. Μα τι στο καλό είχαν πάθει όλοι σήμερα; Ύστερα το αποφάσισε. Δε θα έμενε άλλο σ' αυτό το σπίτι. Ήθελε να πάρει λίγο αέρα.

Ο Δημήτρης έπρεπε να ήταν εδώ. Τον είχε παρακαλέσει. Τον χρειαζόταν. Κι εκείνος την αγνόησε.

Πριν ντυθεί, έριξε μια ματιά στο κινητό της για να δει αν την είχε πάρει τηλέφωνο. Αυτήν τη φορά όμως δεν υπήρχε ούτε μια αναπάντητη κλήση.

Φόρεσε το τζιν της κι ένα γαλάζιο πουκάμισο. Μάζεψε βιαστικά με ένα λαστιχάκι τα μακριά ξανθά της μαλλιά, γιατί δεν είχε κουράγιο ούτε να τα χτενίσει. Φόρεσε τα αθλητικά της παπούτσια, χωρίς καν να δέσει τα κορδόνια, κι ύστερα άρπαξε δύο φέτες ψωμί από την κουζίνα, γιατί το στομάχι της είχε αρχίσει να την πονάει από την πείνα. Άρπαξε και την τσάντα της, ενεργοποίησε τον συναγερμό και βγήκε έξω στον κήπο.

Ο Μπάμπης γάβγισε χαρούμενα μόλις την είδε, αλλά η Ναταλία δεν του έδωσε σημασία, παρόλο που μια φωνή μέσα της της υπενθύμισε πως το καημένο το σκυλί ήταν ώρες νηστικό.

Περπάτησε για λίγα λεπτά ώσπου βγήκε στην κεντρική λεωφόρο μασουλώντας ανέμελα το ψωμί που είχε πάρει μαζί της. Φυσούσε ένα δροσερό αναζωογονητικό αεράκι, που της έκανε καλό.

Ξαφνικά ένωσε να πατάει μια μαλακή επιφάνεια.

Έριξε μια ματιά στα πόδια της.

Τα αθλητικά της παπούτσια ήταν χωμένα βαθιά μέσα στην άμμο.

Πριν προλάβει να ουρλιάξει, ένας γλάρος πετάχτηκε μπροστά της στριγκλίζοντας.

Ήταν κατάσπρος με γκριζές φτερούγες.

Η φωνή του ακούστηκε ίδιος καγχασμός στα αυτιά της.

Πάγωσε από τον τρόμο της.

Το ψωμί έπεσε από τα χέρια της. Ο γλάρος το άρπαξε λαίμαργα με το κίτρινο ράμφος του, άνοιξε απότομα τα φτερά του και πέταξε μακριά της. Και τότε η Ναταλία γλίστρησε κι έπεσε πάνω σε κάτι καφέ σκούρα... φύκια!

Σηκώθηκε πάνω έντρομη κι άρχισε να τρέχει σαν τρελή, όταν άκουσε κάτι μεγάλα κύματα να σκάνε δίπλα της.

Ούρλιαξε σπαραχτικά...

«Είσατε καλά, κυρία;»

Γύρισε για να δει από πού ακούστηκε η φωνή.

Ένα χέρι τη σκούνηξε. Ήταν ένας νεαρός που φορούσε κρόνος και την κοιτούσε περιέργα.

Η Ναταλία κοίταξε πανικόβλητη γύρω της.

Δεν είδε πουθενά άμμο, δεν είδε θάλασσα, ούτε γλάρους. Τα αυτοκίνητα έτρεχαν, τα φανάρια αναβόσβηναν, οι πεζοί προσπαθούσαν να περάσουν απέναντι.

Ήταν... ήταν βράδυ και βρισκόταν σε μια διασταύρωση. Είχε ακουμπήσει σε ένα φανάρι. Δίπλα της είχε σταματήσει ένας νεαρός με μοτοσικλέτα.

Ξεροκατάπιε.

«Καλά... καλά είμαι, σας ευχαριστώ», του είπε.

Ο νεαρός έβαλε μπροστά τη μηχανή του κι έφυγε.

Έχωσε το δεξί της χέρι μέσα στην τσάντα της. Έπιασε το κινητό της. Δεν πήρε τηλέφωνο τον Δημήτρη. Πάτησε το όνομα του Νικόλα.

«Μάλιστα».

«Νικόλα;» μουρμούρισε ξέπνοα.

«Κορίτσι μου, τι κάνεις;» τη ρώτησε τρυφερά ο φίλος της.

«Χρειάζομαι... χρειάζομαι βοήθεια!»

«Είσαι καλά; Τι σου συμβαίνει;»

«Σε παρακαλώ, βοήθησέ με. Πάρε με από εδώ!»

«Να σε πάρω; Από πού; Ηρέμησε, Ναταλία. Πού είσαι; Τι έπαθες;»

«Τι έπαθα; Θέλεις στ' αλήθεια να μάθεις τι έπαθε η τρελή πελάτισσά σου; Θα σου πω τότε! Σήμερα έχασα τρεις ώρες από τη ζωή μου, Νικόλα. Τρεις ώρες που δε θυμάμαι ούτε πού ήμουν ούτε τι έκανα! Ανακάλυψα πάνω μου κάτι γρατσουνιές που ούτε καν ξέρω πώς έγιναν! Και το πιο τρελό; Βγήκα να περπατήσω στον δρόμο, κοντά στο σπίτι μου, και ξαφνικά βρέθηκα στην παραλία, βρέθηκα δίπλα στη θάλασσα. Κι ύστερα... κι ύστερα με

κυνήγησε ένας γλάρος, πάτησα κάτι φύκια και... και...» ξέσπασε η Ναταλία.

«Ήρεμα! Ήρεμα!»

«Ήρεμα;»

«Όλα εξηγούνται. Μην κάνεις έτσι!»

«Εξηγούνται; Τι εννοείς, Νικόλα; Πως τρελάθηκα τελείως;»

«Πού είσαι;»

«Δεν ξέρω».

«Δεν μπορεί να μην ξέρεις».

Η Ναταλία κοίταξε γύρω της. Είδε απέναντι μια γνωστή τράπεζα, δίπλα της ένα μεγάλο σουπερμάρκετ.

Βρισκόταν κοντά στο σπίτι της.

«Ε... ε... είμαι κοντά στο σπίτι μου», ψέλλισε παραξενεμένη.

«Ωραία τότε. Γύρισε σπίτι και πάρε με τηλέφωνο στο σταθερό. Και μη στενοχωριέσαι. Προσπάθησε να ηρεμήσεις».

Η ήρεμη φωνή του της χάρισε ανάσες, της χάρισε ασφάλεια. Ήθελε να του πει τόσα πολλά. Ήθελε να της εξηγήσει τα ανεξήγητα.

Αλλά τι να τον πρωτορωτήσει;

Ήταν μια υστερική που του έλεγε του κόσμου τις ανοησίες από το τηλέφωνο. Όσο και αν τη συμπαθούσε, έπρεπε να την κάνει να έρθει πρώτα απ' όλα στα λογικά της. Είχε δίκιο.

«Εντάξει, Νικόλα. Ό,τι πεις. Θα σε πάρω από το σπίτι».

Για μια στιγμή ένιωσε πως δεν ήθελε να επιστρέψει στο σπίτι της. Ήταν η πρώτη φορά από τότε που παντρεύτηκε που αισθάνθηκε έτσι.

Όμως έπρεπε να γυρίσει.

Έπρεπε να προσπαθήσει να βρει μια άκρη σε όλα αυτά τα αλλοπρόσαλλα που της είχαν συμβεί σήμερα.

Το κεφάλι της έκαιγε. Κατάλαβε πως είχε πυρετό.

Η άμμος, η θάλασσα, ο γλάρος, τα κύματα, τα φύκια... Ήταν προϊόντα παραισθήσεων; Όταν οι άνθρωποι ψήνονται στον πυρετό έχουν παραισθήσεις, δεν έχουν;

Ένωσε κάπως καλύτερα. Ίσως τελικά να μην έπασχε από κανενός είδους ψυχασθένεια. Ίσως να είχε δίκιο ο Νικόλας.

«Έλα, κοριτσάκι μου. Μην κάνεις έτσι! Έλα, ηρέμησε και πες μου τα όλα», προσπάθησε να την παρηγορήσει ο Δημήτρης, όταν έφτασε στο σπίτι της και χώθηκε στην αγκαλιά του, ξεσπώντας σε αναφιλητά.

«Εγώ...» κατάφερε μόνο να του πει.

«Μα εσύ έχεις πυρετό. Καις ολόκληρη!»

Η αγκαλιά του ήταν το καλύτερο γιατρικό του κόσμου. Προσπάθησε να ηρεμήσει, να σταματήσει να ακούει τους χτύπους της καρδιάς της.

Ο Δημήτρης άρχισε να της χαϊδεύει τρυφερά τα μαλλιά. Την οδήγησε μέχρι τον καναπέ, την ξαναπήρε στην αγκαλιά του. Ύστερα της έφερε ένα αντιπυρετικό κι ένα ποτήρι νερό.

Η Ναταλία ήπιε το νερό αχόρταγα, καταπίνοντας το χάπι.

«Θα μου πεις τι σου συνέβη;» τη ρώτησε μετά.

«Εγώ... εγώ...» άρχισε να λέει και πάλι η Ναταλία.

«Δεν το πιστεύω!» τη διέκοψε ξαφνικά ο άντρας της, κοιτάζοντάς τη με ένα παράξενο βλέμμα. «Τι είναι αυτά που έχουν κολλήσει πάνω στα παπούτσια σου; Φύκια;»

Η Έλλη αγαπάει έναν
άντρα που δεν πρέπει,
κάνει παιδί μαζί του,
παλεύει για την ευτυχία της
με νύχια και με δόντια.

Η Ναταλία προσπαθεί να
ανακαλύψει θαμμένα μυστικά,
χωρίς να ξέρει πως κάποιοι
έχουν ορκιστεί να την καταστρέψουν.

Η Δήμητρα τα παίζει όλα για όλα.
Είναι σκέτος πειρασμός, ένα θηλυκό
γεμάτο σεξουαλικότητα που ξετρελαίνει τους
άντρες, μια σύγχρονη εκδοχή της Σαλώμης.

Ο Δημήτρης, αξιοπρεπής δικηγόρος, καλός οικογενειάρχης,
για τα μάτια του κόσμου βέβαια.

Ο Νικόλας, καλοσυνάτος ψυχολόγος, που ενδιαφέρεται
για τα προβλήματα της αγαπημένης του.

Ο Άρης, άβουλος, υπάκουος γιος ενός πατέρα δυνάστη.
Όταν ξυπνάει, είναι ήδη αργά.

Ο Ανέστης, σκληρός και πρωτόγονος. Διεκδικεί ό,τι δεν του ανήκει
με τη βία.

Επτά πρόσωπα ζητούν λύτρωση, σε μια ιστορία για τις ανθρώπινες
σχέσεις, που σμίγει το χτες με το σήμερα, γεμάτη χαρά και πόνο,
αλήθειες και ψέματα, ίντριγκες και πάθη, όπως η ίδια η ζωή.

*Ένα μυθιστόρημα για τον έρωτα και την απιστία, επτά ζωές
που γίνονται ένα κουβάρι, επτά πέπλα που θηκνίζονται στο
παρόν και στο παρελθόν, στον παράδεισο και στην κόλαση,
χορεύοντας στον ρυθμό της Σαλώμης...*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 13902

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η